

LES BALENES DESORIENTADES

Gemma Lienas

laGalera

Primera edició: març del 2007

Disseny de la col·lecció: Elisabeth Tort
Il·lustracions: Javier Carbajo

Edició: Cristina Sans
Coordinació editorial: Laura Espot
Direcció editorial: Lara Toro

© Gemma Lienas, 2007
© La Galera, SAU Editorial, 2007
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook
Ctra. de la Sta. Creu de Calafell, 72
08830 Sant Boi de Llobregat

Dipòsit legal: B-197-2007
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-2546-7

Prohibida la reproducció i la transmissió total o parcial d'aquest llibre sota cap forma ni per cap mitjà, electrònic ni mecànic (fotocòpia, enregistrament o qualsevol mena d'emmagatzematge d'informació o sistema de reproducció), sense el permís escrit dels titulars del *copyright* i de la casa editora.

1. PODRITS A CASA

Per què les mares s'empesquen coses tan mortalment avorrides just quan comencen les vacances? La teva també? La de l'Emi, per descomptat que sí. No és que sigui una maniàtica de l'ordre i la neteja, no. Però, almenys un cop l'any, se li creua un cable i, apa!, tothom a pensar. La superioritat diu que els llibres estan fets un cacau i que no hi ha qui trobi res i que han de reorganitzar les llibreries. I l'Emi: sí, buana. I la mare se la mira com si anés a clavar-li una nata, però no ho fa perquè no seria políticament correcte, ni ara que l'Emi té tretze anys, ni quan era petita. Tot i que, de ganes, no li'n falten, segons sembla. Però la mare de l'Emi és d'aquestes... d'aquestes defensores dels drets humans: si hi ha una manifestació a favor dels drets dels immigrants, hi va; si s'ha de protestar contra qualsevol cosa que afecti el medi ambient, ella la primera, i munta grans sidrals amb els amics discutint hores i hores sobre els drets de la dona...

De manera que, aquell primer matí de vacances, ben de bona hora, s'havien posat a moure llibres i no havien parat fins a les onze, moment en què les forces superiors, o sigui, la mare de l'Emi, havien decretat una treva.

I just quan l'Emi, farta de llibres i de prestatgeries i de pols, es disposava a escarxofar-se al sofà per descansar, van trucar a la porta i la seva mare, des de l'altra punta de pis, va tronar:

–Emiiiiii! Vés-hi tu.

No hauria calgut bramar d'aquella manera perquè el pis no era gaire gran, però, com que per variar tenien la música a tot drap, no quedava altre remei.

L'Emi va estar a punt de contestar-li que en aquell precís moment estava molt ocupada a no fer res. Però, és clar, la resposta no hauria agradat gens a l'autoritat competent i, per això, va anar a obrir.

–Hola, Emi –va deixar anar en Max, des de la seva magnífica alçada. Era el més alt de la classe. És clar que també era el més gran de tots, cosa que, per cert, no es notava en els resultats.

Quina sort: en Max! L'Emi s'havia imaginat que es trobaria un missatger amb xupa de couro, botes militars amb sivelles i un paquet per a la mare. Com que treballava a casa per a una revista i un diari, sovint li enviaven cartes o paquets per aquest mitjà. Doncs no! Resultava que es topava amb el seu millor amic.

—Hola, col·lega. Passa —va contestar-li l'Emi, mentre els ulls color de mel li feien pampallugues d'alegria.

En Max li va dedicar un dels seus somriures magnífics: lluminós i blanc. I se li van fer dos cloquets a les galtes, com sempre que somreia.

A l'Emi li agradaven els ulls verds d'en Max, del mateix color que els trossos de vidre gastats que de vegades es troben a les platges. I també li encantaven els seus somriures, que semblaven d'anunci de pasta de dents, no pas com els d'ella, que, quan somreia, deixava veure dues pales grosses com les dels conills.

El que no podia saber l'Emi, perquè en Max mai no li ho havia dit, és que ell les hi envejava, aquelles dues dents tan simpàtiques. Si hagués estat possible, n'hauria encarregat un parell per a ell a la carta dels reis.

–Qui éééés? –va baladrejar altre cop la mare, fent passar la veu per damunt de la música a tota màquina.

Tots dos van cridar alhora:

–És en Maaaaax.

–Sóc joooooo.

La Serena, la mare de l’Emi, va treure el cap per la porta de la sala. Es notava que el nom li havien posat tot just acabada de néixer, quan ningú encara no sabia que de serena, no en seria gens.

–Ah! Ets tu, Max.

Al·lucina! Tants crits perquè no hagués sentit res de res.

–Em podria de fàstic a casa i...

–I els teus pares? –va interessar-se la Serena.

–Fent les maletes, per variar –va contestar en Max–. Se’n van a Etiòpia quinze dies, a vacunar criatures.

–I es quedaran sense vacances? –va preguntar l’Emi, encara que se sabia la resposta de memòria.

–És clar! Tant se’ls en dóna, perdre-se-les. O que me les perdi jo, que encara és pitjor! –va botzinar en Max.

–Pots quedar-te amb nosaltres aquests dies –va proposar la Serena.

–Ets autèntica, Serena! –va contestar en Max, que era just el que volia: passar les vacances de Setmana Santa amb elles.

Era molt més divertit quedar-se amb l’Emi i la Serena que instal·lar-se a casa dels seus cosins. Els pares d’en Max no gosaven demanar-li-ho sovint, a la Serena, perquè tenien por d’abusar de la seva amabilitat. Per això, de tant en tant, quan marxaven de viatge, el deixaven amb els oncles. Però en aquella casa en Max s’avorria com una ostra: els seus cosins eren tres criatures que no aixecaven un pam de terra. En canvi, amb l’Emi s’ho passava de pel·lícula. I, a més, l’Emi era una d’aquestes amigues de les que n’hi ha poques: podies comptar-hi passés el que passés. Una amiga a prova de bomba; de les que no fallen mai.

–Bééééé! –va cridar l’Emi.

Li encantava que en Max estigués amb ella; així tenia companyia. Tot i que la seva mare sempre era a casa, no es podia dir que li fes gaire cas, perquè es passava el dia treballant, enganxada a l’ordinador portàtil de l’estudi. L’Emi, que era la fanàtica més gran del món pel que fa als ordina-

dors, havia intentat moltes vegades que li'n comprés un per a ella sola. Però la seva mare deia que ni parlar-ne, que amb un n'hi havia prou. I l'Emi havia d'aprofitar les comptades estones que la mare el deixava lliure.

–Bé, després els trucaré –va dir la Serena i, abans d'allunyar-se per acabar el que havia interromput amb l'arribada d'en Max, va afegir–: aneu a preparar-vos l'esmorzar.

En Max i l'Emi van anar cap a la cuina:

–Pa amb nocilla? Galetes amb xocolata? Una tassa de xocolata desfeta amb melindros?

L'Emi era la típica menja-xocolata. Podia menjar-ne a totes hores: per berenar, per esmorzar, per sopar, quan estava trista, quan estava contenta, quan havia d'estudiar... De fet, quan la seva mare deia que «prou xocolata» i la hi racionava durant uns dies, l'Emi tenia la teoria que no carburava bé. «Sense xocolata no puc ni pensar», es queixava.

–I un bocata de formatge? –va demanar en Max, que considerava la xocolata insuficient, tot i que li agradava molt. De fet, qualsevol cosa de menjar li encantava, tret dels espinacs.

L'Emi va alçar les espatlles amb resignació. Que babau, en Max, de vegades! Havent-hi xocolata, com podia menjar una altra cosa?

–La xocolata, després –va admetre en Max–. O a dins del bocata de formatge. Podríem provar-ho, no trobes?

–Que porc! Segur que en series capaç...

Van tornar cap a la sala carregats amb els dos plats de l'esmorzar.

–Què feies quan he arribat? –va preguntar en Max assegut-se al costat de l'Emi al sofà.

L'Emi es va tirar enrere els cabells castanys i llisos.

–Estava començant a no fer res –va contestar. I altre cop la cabellera castanya daurada enrere.

A en Max li agradaven les vacances perquè la seva amiga portava els cabells deixats anar; els dies d'escola, l'Emi els duia recollits, per imperatiu matern. De fet, a en Max les vacances li agradaven per una pila de coses, no només per aquesta. Per exemple, perquè no havia d'anar a l'escola, i aquesta era una bona raó. En Max trobava que l'escola tenia poca gràcia. Que era un pal, parlant clar.

–Res, res? –va preguntar, entre queixalada i queixalada, en Max, que no suportava la inactivitat. Ell era un home d'acció, sempre disposat a emprendre... el que fos, menys estudiar.

–Res. Estic feta pols. La mare m'ha tingut fins ara pencant –va explicar ella sense moure's del sofà, on més que asseure's s'hi havia ajagut. L'Emi es prenia la vida amb més calma i tranquil·litat que en Max. Per això es ficava en menys embolics, tot i que sempre havia de salvar-lo, és clar.

En Max, un cop acabat l'entrepà, es va ficar una presa de xocolata a la boca, es va alçar i va passejar-se per la sala amb aire pensatiu.

–Ja ho tinc! Rolling. Anem a fer una mica de rolling –va proposar.

Estava segur que aquella proposta no podia fallar. A l'Emi i a ell, els encantava l'esport, gairebé qualsevol esport. En Max era cinturó marró de karate. L'Emi es dedicava a tot el que li possessin al davant. I amb molta gràcia, per cert. Junts anaven amb bicicleta, navegaven amb caiac o feien muntanyisme.

–Que no, no siguis pallissa, apa. No veus que estic baixa de piles?

En Max se la va mirar i va saber que no hi havia res a fer: quan l'Emi deia no, era no. Era la típica convençuda. Sempre sabia què volia i què no. Al contrari que ell. Potser el que li passava era que ho volia tot, sempre i molt de pressa.

Es va tornar a asseure sospirant, però al cap d'un instant ja tornava a estar amb el somriure col·locat. No era fàcil treure-li el bon humor.

–Naveguem una estona per Internet, doncs?
–va deixar anar.

Segur, segur que ara l'encertava perquè l'Emi era una boja de la navegació per la xarxa, una crack de la informàtica. A l'escola ho sabia tothom. Fins i tot als grans, els passava la mà per la cara. Com deia la seva mare, tampoc no era tan estrany perquè, com que a casa sempre hi havia hagut ordinador, l'Emi gairebé va aprendre abans a utilitzar el ratolí i l'escàner que a anar de quatre grapes. És clar que, quan entraven a Internet i circulaven per pàgines escrites en anglès, aleshores era en Max qui agafava protagonisme i ella anava de paquet. Perquè en Max, de les coses de l'escola ni remota idea, però, en un tres i no res, aprenia qualsevol idioma. Bé, qualse-

vol, qualsevol, tampoc. Però era cert que ja parlava força bé l'anglès i el francès. I, si no parlava el mateix idioma que l'altra persona, tant li feia, perquè s'ho muntava de pel·lícula per fer-se entendre: somriures, gestos, quatre paraules apreses sobre la marxa... i tan amics!

–Bé! –va saltar l'Emi, com si li haguessin posat un coet al cul–. Som-hi. Espero que la mare no l'estigui fent servir.

Però no. La Serena continuava a la seva bola amb l'atac d'ordre domèstic i ni tan sols es va adonar que anaven cap al seu estudi.

Aviat van estar navegant per Internet. No feia ni dos minuts que s'havien connectat que van sentir el clàssic sorollet d'un missatge electrònic entrant a la bústia.

–Segur que és per a la mare –va dir l'Emi amb cara d'estar fastiguejada.

Ja està! Els havien engegat el pla a passeig en un no res. Ara la seva mare els faria fora i acapararia la pantalla per llegir el missatge i contestar-lo.

–L'hem d'avisar? –va preguntar en Max, alçant la cella esquerra, com sempre que alguna cosa l'em-

pipava. És clar que també ho feia quan prenia el pèl a algú o quan desconfiava d'alguna cosa. Era un tic.

–A tu què et sembla? Si no l'hi diem es posarà com una moto –va contestar ella. De seguida va cridar–: Mareeee, tens un missatge!

La Serena va entrar a l'estudi encara espolsant-se les mans.

–Au, fora! –els va apartar de la pantalla.

La Serena va sortir d'Internet per entrar a la bústia del correu electrònic.

I allí hi havia el missatge. Era del diari per al qual treballava. El va obrir. El missatge, signat pel cap de la redacció, deia:

«Prepara't, reina, tens feina. A la península de Califòrnia, a Mèxic, hi ha cinc balenes encallades en una platja. Els científics no saben per què ni si aconseguiran salvar-les. Posa't en marxa immediatament cap a la badia de les Balenes. Ja cal que ens escriguis un bon reportatge dels teus.»